

PIRTIN VIESTI

N:o 1-2/2007

Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n jäsenlehti

Haikolasta Haikolaan!

Nurmeksen Seudun Evankelisen Kansanopiston toiminta alkoi Haikolan tilan rakennuksissa tammikuussa 1942. Kannatusyhdistys oli saanut ostaa tilan, johon kuului metsäpalstan lisäksi peltoa, pääarakennus, aittarakennus ja vielä navetta, joka myöhemmin paloi. Siitä ovat pihapiirissä vielä jäljellä kivipe- rustukset.

Vuonna 1950 valmistui Haikolan riihisärkälle uusi, komea kolmikerroksinen opistorakennus. Elokuussa 1971 se kuitenkin tuhoutui ukkosmyrskyn sytyttämässä tulipalossa. Päätettiin rakentaa uusi opisto ja kerätä varoja tunnuksella "Rakennus raunioksi SALAMANNOPEASTI raunio rakennukseksi". Joulukuussa 1973 valmistunut päärakennus oli sijoitettu osittain entisten, kaksikerroksisiksi madallettujen seinien sisään. Lisäksi rakennettiin erillinen asuntola.

Nämä tilat ja koko opistoalueen kannatusyhdistys lahjoitti 1994 Suomen Luterilaiselle Evankeliumiyhdistykselle. Kymmenen vuotta myöhemmin Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:ksi muuttunut kannatusyhdistys sai

lahjoituksensa takaisin. Samalla loppui kansanopistomuotoinen toiminta Kohta- vaarassa. Ilman valtionosuuksia ystävät ry:llä ei kuitenkaan ollut voimavaroja kehittää toimintaa. Siksi päädyttiin myymään opistokiinteistöä kaikki muu paitsi Haikola ja Honkasaari.

Haikolasta on tulevaisuudessa tarkoitus kehittää remontoimalla ja uusia tiloja rakentamalla paikka, jossa voidaan järjestää karjalaisen kulttuurin kursseja, hiljaisuuden retriittejä, muutakin kurssi- ja matkailutoimintaa, kamarikonsertteja ja jopa rippikoululeirejä. Tilat soveltuisivat myös erilaisten perhejuhlien järjestämiseen.

Kokouksessaan 28.9.2007 ystävät ry:n hallitus päätti tilata kehittämis- ja rahoitussuunnitelman nurmekselaisen Jani Karjalaisen JK Kehitystoimisto Oy:ltä. Haikolan pirtin entisöinti on yksi idea, samoin keittiö- ja peseytymistilojen rakentaminen entisen navetan paikalle, rantasauna ym. Mahdollisuuksia on paljon.

Palaamme juurillemme: Haikolasta tulee Nurmeksen evankelisen opiston ystävien kotipaikka!

Kuvat: Seppo Pölönen, Martti Kukkonen, Liisa Timonen

Kuvat: Pertti Meriläinen/Ylä-Karjala

AJATUKSIA OPISTOLLA MARIANPÄIVÄNÄ 2007

Mielessäni on soinut kaunis Marian ilmes- tuspäivän virsi:

*Kaikki ilon lähteet puhkeavat,
Maria kun laulaa Herrastansa
kumartuen suureen luottamukseen.
Kiitetty olkoon Kristus.*

Marian sydämessä on täysi luottamus uuden tilanteen edessä. Hän ei vielä tiedä, mitä enkelin yllättävä ilmoitus tulee hänelle merkitsemään. Mutta muutoksen hetkellä, tuntemattoman edessä hän "kumartuu suureen luottamukseen" ja löytää ilon ja ylistyksen.

Meidän ei ole helppo löytää sisältämme luottamuksen sanoja uudessa, vaikeassa tilanteessa. Vaikeimpia ovat luopumisen tilanteet: se mikä on ollut hyvää ja tärkeää ja tuntunut kuuluvan elämään itsestään selvänä, onkin ollut vain väliaikaista, lainaa. Tulee eteen päivä, jona on suostuttava luopumisen paikalle.

Mutta lohdullista on se, ettei koettu hyvä katoa mihinkään. Se pysyy aina lahjana, sen paikka ei jää meissä autioksi. Se hyvä jää meille, eikä ainoastaan muistoina, vaan todella läsnä olevana, elämää kantavana. Se on toivon lähteenä siinä uudessa mikä on edessä. Siksi ilon ja kiitoksen sävel on läsnä myös luopumisen päivässä.

Tänään ajattelen sitä, mitä tämä opisto on tuonut elämääni. Se on arvokasta, se on paljon, eikä sitä oteta koskaan pois; sitä ei voida ottaa. Täällä minut on saateltu matkaan silloin opistoaikana ja aina myöhemminkin, yli viidenkymmenen vuoden ajan, Jumalan elävällä sanalla. Se sana kantaa yhä. Siionin kanteleen laulut, joita en ennen opistoaikaa tuntenut, tulivat tutuiksi ja rakkaiksi; nekin kantavat. Se lämmin yhteys, jota olen saanut täällä kokea epävarmasta etsivästä kuusitoista- vuotiaasta ikäihmiseksi, ei ole hävinnyt eikä häviä mihinkään. Sekin on enemmän kuin muisto, se on läsnä ja kantaa. Se on yhä olemassa myös niiden täällä tutuiksi tulleiden ihmisten kautta, jotka Jumala on jo kutsunut täältä pois.

Olen katsellut opistokirjaa, tuota muistojen ja läsnäolon kirjaa, ja lukenut opistotovereilta ja opettajilta saamiani sanoja, jotka on valittu Raamatusta ja Siionin kanteleesta. Ne rohkaisevat ja viittaavat tietä toivoon, luottamukseen ja turvallisuuteen. Luen tässä Hilma-tädin, Hilma Kermisen kirjaani kirjoittamat sa-

nat. Hilma-täti tuli minulle läheiseksi, kun olin kahtena kesänä opistolla töissä, kerran pihlajanmarjojen kypsymiseen asti. Silloin kiipesin pihlajiin, irrotin marjaterttuja ja pudotin ne alas Hilma-tädin vastaanotettaviksi. Niistä tehtiin sitten keittiössä mehua. Tämä iloinen muisto tuli mieleen, kun luin Hilma-tädin kauniilla käsialalla kirjoittamia tuttuja Jesajan kirjan sanoja:

Älä pelkää, sillä minä olen sinut lunas- tanut, minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.

Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.

Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen ja koska minä rakastan sinua. (Jesaja 43:1,2,4.)

Monet opistossa syntyneet ystävyys- suhteet jäivät elinikäisiksi. Pian opistoaikani jälkeen sain yhdeltä näistä ystäväistä nimipäiväkortin, jonka olen säilyttänyt ja jonka otin nyt mukaan. Kortin toiselle puolelle hän on liimannut lehdestä leik- kaamansa Hilda Beywasserin runon Niin, Isä. Se on kaunis ja koskettava runo luot- tamuksesta, josta avautuu uskon ihme.

*Niin, Isä - tämä sana hiljainen
ja voimakas on Herran Kristuksen.
Korkeimman tahdon täyttää päällä maan
nöyrästi jaksoi saakka kuolemaan.
Niin, Isä, toista hänen nimessään
ken ohjaa armohelmaan lempeään.
Niin, Isä, valossa kun vaellat.
Niin, Isä, pimeään kun taivallat.
Niin, Isä, kirkas milloin pilven tie.
Niin, Isä, kalleimpas kun kuolo vie.
Niin, Isä, toimeen jos hän johdattaa.
Niin, Isä, kuullen käskyn lopettaa.
Niin, Isä, sydänkielet helkähättää.
Niin, Isä, myrsky vaikka myllertää.
Niin, Isä, ystävät kun luonas näät.
Niin, Isä, täysin yksin kun sä jäät.
Niin, Isä, Tabor-vuoren huipuilla.
Niin, Isä, tuskan syvän kuuluisa.
Niin, Isä, ahdistus kun rauhas vei
ja sisimmästäs puhkee huuto: ei!
Niin, Isä, voimas vaikka murtui jo
ja polvilles sun painoi kohtalo.
Niin, Isä, ristiäsi kantaen.
Niin, Isä, armossansa leväten.
Niin, Isä, aina, kaikkialla. Näin
avautuu uskon ihme yllättäin.*

Eeva Tikka

TERVETULOA TOVERIPÄIVILLE

Jumalanpalvelus Nurmeksen kirkossa Marian ilmestys- päivänä 9.3.2008 klo 10.00. Sen jälkeen päiväjuhla ja Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n vuosikokous Rukoushuoneella, Kirkkokatu 11

Anna-Maija Potinkaran ajatuksia opistolla toveripäivillä 2007

Nyt on koolla paljon meitä ristinmerkkisiä. Näin Marianpäivänä monilla opistoilla vietetään toveripäiviä, jaetaan opistomerkit, tavataan ystäviä, palataan muistoihin.

Opistomerkki on useimmiten myös juhlasalin seinällä suurennettuna, näkyvillä niin juhlassa kuin arjen keskellä. Merkit ovat hyvin raamatullisia, puhuttelevia ja kauniita: "Meillä on lunastus", "Se on täytetty", "Voittolippumme risti on", "Toivo, valvo, kiitä" - muutamia mainitakseni. Risti on yleinen tunnus kaikissa merkeissä.

Kasteen hetkellä meidät on ristin merkillä merkitty, kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Ristin merkillä meidät saatetaan siunaukskappelista viimeiselle matkalle. Olemme merkityt.

Kirkkoretki Kolille teki minuun jälleen kerran syvän vaikutuksen. Hirsiseinäisen kirkkosalin katseenangitsija on masiivinen, jyrävä Eva Rynnäsén veistämä risti. Ristissä oleva kruunu puhuttelee: "Meidän syntimme hän sälytti päällensä", "Jokainen helmasynti, mit' hyljätyks' en saa, se uuden piikin, Jeesus, sun kruunuus' kasvattaa".

Risti on voiton merkki, pelastuksen merkki, uuden elämän ja toivon sym-

boli. Ristin ihmeen avautuminen on aina Jumalan lahja.

Tässä talossa, Kohtavaaran opistolla on paljon laulettu rakkaaksi ja tutuksi tullutta ristin laulua "Risti vaan, risti vaan kerskaus on mulla". Onko risti Sinulla kerskauksena yhä edelleen? Onko se ilon ja lohdutuksen lähde?

Tätä puheenvuoroa ajatellessani nousi mieleen päällimmäisenä kiitos. Kiitosmieli tästä opistokodista, siitä, mitä se on saanut olla tarjoamassa ja antamassa. On ollut "Toivon aika" ja "Kyllikin kausi". Miten paljon tämä talo on saanut olla siunauksia jakamassa, opintielle johdatamassa ja uskoa synnyttämässä. Emme osaa aavistaakaan, minkä henkisen ja hengellisen perinnön se on jakanut.

"Eikö ois' aihetta kiittää!" Vaikka on kaihoisat tunnelmat, kiitetään ja iloitaan.

"Kohtavaaran iloista aikaa" -taideteos on saanut olla edessämme tässä juhlasalissa puhuttelevana. Siinä on tiimalasi. Milloin se valuukin pohjaan asti, silloin päästään iloitsemaan ristin armosta taivaalliseen kotomaahan.

heitä sitten lepyteltiin jäätelötötteröillä, mutta ei kai leiriä ilman kummelluksia olekaan.

Tilat olivat siis hieman hajallaan, mutta onneksi niitä oli reilusti; Hyvärilän lisäksi saimme rehtorien Jouni Pirinen ja Timo Korhonen ansioista käyttöömmekeskustan koulun ja Nurmesjärven luokat ja pianot. Koulun omien pianojen lisäksi saimme lainaan kaksi pianoa Nurmeksen Lukiolta. Nurmes-Talon musiikkiluokat ja salit soivat koko ajan. Varaharjoituspaikkoina meillä olivat myös Ystävänpysäkki ja Nurmeskodin sali pianoineen.

Kaiken edellytyksenä on toimiva yhteistyö eri tahojen kanssa. Alusta alkaen pianoistamme huolehtinut pianovirittäjä Mauri Kokko ei edes haaveile kesälosta heinäkuussa. Yhteistyö Nurmeksen Kulttuuritoimen kanssa on joustavaa ja myötämielistä. Nurmes-Talon "valopojat" Matti ja Pasi ovat tavoitettavissa koko tapahtuman ajan. Kahvila Marjatassin emäntä Lahja pitää putiikkiaan auki tarpeen mukaan. Nurmeksen seurakunta tilaa meiltä joka kesä konsertin.

Talkoolaiset sitoutuivat tapahtuman järjestelyihin täysin sydämin ja siitä päätellen, ettei kukaan ole ensi kesästä irtisanoutunut, talkoolaiset tykkäsivät tehtävistään. Päivi, yksi talkoolaisista tokaisi kerran iltamyöhällä, että täällä on niin kivaa ettei oikein malta lähteä kotiin silloinkaan kun vuoro on jo ohi. Sellaisella hetkellä oli hyvä ruveta suunnittelemaan seuraavaa kesää.

Leiri-isäntä tosin kiristettiin 2006 toiseksi kesäksi tehtävänsä siten, että uhkasimme olla maksamatta hänen palkkaansa, jos hän ei lupautuisi tapahtumaan myös kesällä 2007, mutta sehän on jo vanha juttu ja ensi kesänä Lauri lupasi tulla mukaan ilman kiristystä.

Kesällä 2008

Nurmeksen Nuoren Musiikin taiteellinen johtaja on jälleen klarinetisti Asko Heiskanen. Myös muu tapahtuman taiteilijajoukko on aivan huippua.

Viulistit Réka Szilvay ja Janne Malmivaara, molemmat Nuoressa Musiikissa toista kertaa. Sellistit Roi Ruottinen ja Erkki Lahesmaa, Roi jo kolmatta ja Erkki toista kertaa. Alttoviulisti Matti Hirvikangas, nyt ensimmäistä kertaa opettamassa Nuoressa Musiikissa. Pianistit Paavali Jumppanen, Liisa Malmivaara - jo vanhoja tuttuja molemmat sekä ensikertalainen Tuija Hakkila. Huilisti Mikael Helasvuo, nyt ensimmäistä kertaa Nuoressa Musiikissa.

Tapahtumaan kuuluvat oleellisena osana konsertit. Sekä taiteilijoiden että taiteilijoiden ja oppilaiden musisointia voi jälleen kuulla eri puolella Nurmeesta. Yhteistyökumppaneita ovat mm. Nurmek-

sen evankelisluterilainen seurakunta, Nurmeksen kaupunki ja Karkun evankelinen opisto.

Valtakunnallista tukea saimme Jenny ja Antti Wihurin rahastolta 4000 euron stipendin muodossa.

Nurmeksen Nuori Musiikki on saanut valtakunnallista tukea lähes vuosittain. Kesän 2006 leiriä tukivat sekä Jenny ja Antti Wihurin rahasto että Pohjois-Karjalan maakuntarahasto. Ilman apurahoja tapahtuman järjestäminen olisi mahdollista, koska leirimaksut ja konserttien lipputulot eivät kata menoja.

Konserttien 2008 ohjelmistot valmistuvat keväällä. Odotettavissa on kamarimusiikin helmiä, vanhaa musiikkia ja ehkäpä myös uusia klassisen musiikin teoksia. Kesällä 2007 meillä oli ilo saada ohjelmistoomme uuden polven klassisen musiikin säveltäjän Ilari Kailan Pianotrioin Lumen nimiä Suomen kantaesitys. Teoksen maailman kantaesitys oli muutamaa kuukautta aikaisemmin New Yorkissa. Säveltäjä Ilari Kaila oli sponsorimme Jukolan Osuuskaupan ja Nurmeksen Osuuspankin ansiosta läsnä kyseisessä konsertissa, joka järjestettiin Bomban Kalevanhovissa. Kalevanhovi oli uusi konserttipaikka Nuorelle Musiikille.

Nuoren Musiikin oppilailla on erinomaiset mahdollisuudet opiskella sekä solistisia taitoja että soittaa kamarimusiikkia yhdessä toisten leiriläisten ja joissakin tapauksissa myös opettajien kanssa. Tulevana kesänä kamarimusiikin ohjaukseen ovat etuoikeutettuja sellaiset oppilaat, joiden kamarimusiikkiryhmät toimivat myös tapahtuman ulkopuolella.

Tarkempia tietoja kamarimusiikkiryhmien opetuksesta ja hakukaavakkeita leirille saa keväällä Nurmeksen evankelisen opiston ystävien ja Nurmeksen kaupungin nettisivuilta. Hakukaavakkeet palautetaan toukokuun loppuun mennessä Kristiinalle osoitteeseen Maunonniementie 2, 75530 Nurmes.

Kesällä 2008 on Nuoren Musiikin aikana Hyvärilän Kartanohotellin tiloissa nurmekselaisen taidemaalarin Juha Ojasen öljymaalauksen myyntinäyttely. Näyttely on avoinna 15.6.-15.8.2008.

Viime kesän leiriläiset, jos joku teistä on kirjoitellut kesän muistoja kalenteriin, niin painamiskelpoisia tuokiokuvia olisi mukava lukea Pirtin Viestin kevään numerosta. Voitte lähettää kirjoituksianne minulle, niin laitan ne eteenpäin. Kirjoituksiin voi liittää valokuvia.

Syksyn väreissä, lokakuun puolessa välissä, tulevan kesän tunnelmissa terveisiä kaikille tuttaville lähettää kamarimusiikkiin pahemman kerran hurautanut

Kristiina Vuorela

ystavanpysakki@co.inet.fi

Nurmeksen Nuori Musiikki 2008

5.-13.7.2008 - kesän tärkeät päivät. Älkää te hyvät Pirtin Viestin lukijat noita päiviä unohtako. Tuolloin on jälleen Nurmeksen Nuoren Musiikin aika, nyt jo 11. kerran.

Minä, Kristiina, jonka lempilapsi NNM oli opistovuosinani, ja jota kunniakseni Nuoren Musiikin äidiksi tituleerataan, en näköjään osaa tapahtumaa hylätä. No joo, tunnustan, Ystävien hallituksen puheenjohtaja Raimo Kemppainen kyllä taisi kyllästyneeseen asti viime talvena kuulla suustani jotain tällaista, että en jatka Nuorta Musaa. En, en, en. Haluan tehdä vapaa-aikanani muutakin kuin Nuorta Musaa. Taisinpä sanoa jotain sellaista, että tajuutko Rami, joku muu ottakoon jatkossa koko paketin. Minä käytän tulevaisuudessa NNM-tunnit lukemiseen, pianonsoittoon, kävelylenkkeihin, kirjoittamiseen, lasten ja lapsenlapsen kanssa lorvimiseen, kavereiden kanssa maailman parantamiseen tai mihin ikinä vaan, mutta E n T e e N u o r t a M u s a a. Siihen menee liian paljon aikaa. Arvatkaapas, mitä puheenjohtaja sanoi. Ei mitään. Kaipa hän sitten tiesi, että kunhan vaan lämpimikseni jotain hölötin. Terveisiä vaan sulle Rami, äläkä yhtään virnuile siellä.

Kesällä 2007 tapahtuman keskuspaikkana oli ensimmäistä kertaa Hyvärilän matkailu- ja kurssikeskus. Paikka sijaitsee kuten opistokin, Pielisen ihanilla rantailla, vain muutaman kilometrin päässä Nurmeksen keskustasta. Hyvärilässä majailivat leirin taiteilijat ja oppilaat ja siellä olivat ruokailut, muutama opetusluokka, iltaohjelmat, saunat ts. Nuoren Musan tunnelman luomiseen tarvittavista asioista iso osa.

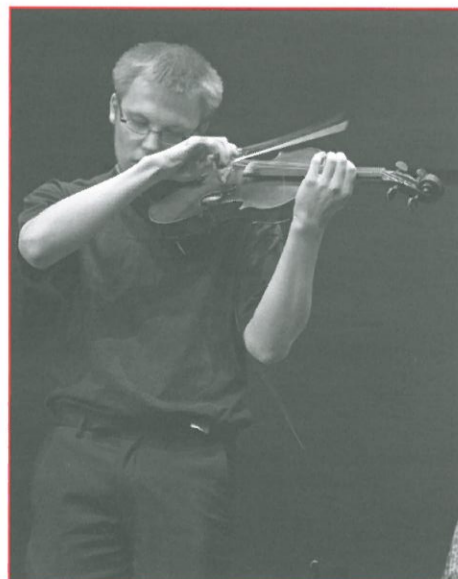
Jännitin aika paljon etukäteen uutta paikkaa. Yhdeksän kertaa olimme olleet opiston suojissa, ja uusi paikka tiesi aika paljon muutoksia päivärutiineihin. Vaikka yritän aina elää sen mukaan, etten etukäteen asioita murehtisi, en voinut olla pohtimatta: Hyvärilässä ei juurikaan ole luokkatiloja, pianoja siellä on vain kaksi, leiriläisiä jouduttaisiin majoittamaan monta samaan kämppään, lähes kaikki harjoitukset jouduttaisiin pitämään keskustassa jne. jne. Kauhea trafikki koko ajan.

Mutta -

ilokseni huomasin kovin pian, että olin kuluttanut energiaa murehtimiseen täydellisen turhaan. Alusta alkaen tapahtuma lähti sujumaan hyvin.

Henkilökunta oli huippuauttavaista ja ystävällistä ja iloisena respan työntekijät toteuttivat kaikki toiveemme. Meillä oli oma leiritoimisto. Saimme käyttöömmekaikeksi tyhjät tilat ja näin opetus- ja harjoittelutiloja järjestyi paljon enemmän kuin alussa luulimme. Kukaan ei kiukutellut, vaikka soittotreenit jatkuivat myöhään yöhön. Ylimääräisiä saunavuoroja järjestyi yllättäen. Ruoka oli tosi hyvää ja kun tarvitsimme konserttien takia päivällistä aikaisemmin kuin oli sovittu, se onnistui. Keittiöllä leivottiin taitelijoiden päiväkahveille ihania pullia. Majoitustiloja oli riittävästi. Taiteilijat viihtyivät omilla tiloissaan.

Se mitä oikeastaan eniten etukäteen hermoilin, oli jatkuva kuljetusrumba keskustaan, mutta sekin loppujen lopuksi sujui. Nuoren Musiikin talkoolaiset, leiriisäntä ja isokset olivat aamusta iltaan käytettävissä. Ajokilometrejä tuli kyllä aika tavalla, mutta luulen että suurimaksi osaksi oppilaat ja taitelijat olivat siellä missä pitikin. Muutama leiriläinen taisi kyllä unohtua kauppatarkalle, ja

VALKOISEN TALON TARINOITA

Muutimme Valkoiseen taloon helmikuun lopulla 2001. Olimme juuri myyneet pienen omakotitalomme ja alkuperäinen tarkoitus oli muuttaa eräälle sivukylälle suurempaan omakotitaloon. Yllättäen saimme kuitenkin tietää, että muuttomme peruuntuu ja näin alkoi kiivas uuden asunnon etsintä. Sattumalta kuulinme että Valkoinen talo oli vapautumassa ja puhelin keskustelujen tuloksena muutosta tuli totta. Perheeseemme kuului tuolloin meidän vanhempien, Merjan ja Jukan, lisäksi 1,5-vuotias Eevi ja 3-vuotias lida sekä 2 koiraa. Olimme alusta asti ihastuneita mahtavaan ympäristöön ja tilavaan asuntoon.

Lipinlahden kylä ei ollut meille ollenkaan tuttu, mutta hyvin nopeasti kylä ja kyläläiset alkoivat tuntua mukavalta ja tutulta.

Olemme toimineet tukiperheenä vuodesta 2002 lähtien pienelle pojalle ja noin vuoden ajan toimimme sellaisena myös neljälle sisarukselle. Kesäkuun 2004 alussa perheemme lapsimäärä kasvoi, kun meille muuttivat sijaislapset lida 3 v., Oona 6v., ja Marko 8 v. Meistä tuli siis perhehoitajia ja minä jäin kotiäidiksi, oltuani reilun vuoden ajan työelämässä. Elämään tuli kerralla lisää vilinää ja vilskettä ja asuntomme tilavuus ja ympäristö korostuivat entisestään.

Kevät 2007 toi tummia pilviä mieleemme kun kuulimme opiston rakennuksineen tulevan myyntiin. Jo aiemmin olimme ilmoittaneet olevamme kiinnostuneita Haikolasta, mutta koska se ei ollut myytävänä, suuntasimme ostoajatukset tuttuun valkoiseen taloon. Lopulta kaikki kääntyi parhain päin ja nyt olemme onnellisia talon omistajia.

Talon kunnostus aloitettiin uusimalla vesikatko ja remontoitavaa riittää vielä pitkäksi aikaa. Seuraavana ovat vuorossa sähkö- ja vesiliittymä sekä oma lämmitysjärjestelmä ja pikku hiljaa kodin monet muut sisä- ja ulkopuoliset kohteet. Koska olemme asuneet talossa jo näin kauan, tiedämme hyvin talon remonttarpeen, mutta onneksi pystymme samaan aikaan asumaan talossa.

Nyt kun koko talo on käytössämme, on meillä mahdollisuus tilojen suhteen laajentaa tuki- ja sijaisperhetyötä ja tätä kirjoittaessa näin on käynytkin eli lapsiluku on kasvanut yhdellä. Meillä on siis 6 lasta ja 2 tukiperhelasta viikonloppuisin ja runsas joukko lemmikkieläimiä. Jatkan

edelleen kotiäitinä ja arjen pyörittäjänä ja mieheni työskentelee paikallisen talotehtaan suunnittelijana.

Opiston läheisyys ei ole missään vaiheessa tuonut asumiseemme mitään hankaluuksia. Päinvastoin sen toiminta toi eloa pihapiiriimme ja samalla elämäämme. Opiston keittiöllä oli lyhyt matka käydä lainaamassa pikku puutteita ja samalla vaihtaa kuulumisia. Ja tarjosihan opisto minulle töitäkin, kun olin yhden kesän siivoojan apulaisena. Opiston perinteiset kevätkokoukset ovat jääneet mukavina muistoina lastenkin mieleen, kun yhdessä haravoimme pihamaata ja tytöt pääsivät lehtikuorman päälle kyytiin. Ja lopuksi herkuteltiin emäntien hyvällä ja tunnetulla ruualla.

Toivotaan että elämä opistolla jatkuisi ja samoin myös Opiston Ystävien omistamassa Haikolassa.

Koskaan ei tiedä, mitä elämä tuo tullessaan näille kulmakunnille, mutta sitä odotellessa me jatkamme antoisaa ja rikasta elämää lasten parissa.

*"Lapseni pöydän ympärillä,
nämä ovat niitä ihmisiä,
joille minut on tarkoitettu olemaan
hyvä"*

Eeva Kilpi

- Merja Pihlatie -

Nimeni on lida Pihlatie, olen 9 v. ja kolmannella luokalla.

Harrastan viulunsoittoa, nykytanssia, balettia ja hip-hoppia sekä käsitöitä. Tykkään paljon eläimistä. Meillä on neljä aikuista kania ja kaninpoikasia. Minulla on kolme kania ja niiden nimet on Minttu, Minni ja Pörri. Meillä on myös kaksi samojedinkoiranpentua. Niiden nimet on Aikku ja Tiuku. Minulla on huone yläkerrassa. Täällä on isot tilat ja ihana ympäristö ja Valkoisessa talossa on mukava asua. Meidän perheessä on kahdeksan henkilöä ja meillä on myös akvaario, jossa on hienoja kaloja.

- lida -

Olen Eevi 8 v. ja lidan pikkusisko. Harrastuksiini kuuluu baletti, nykytanssi, hip-hop ja viulunsoitto. Käyn myös siskon kanssa 4H-kerhossa omalla kylällä. Minun oman kanin nimi on Miina ja sen rotu on kääpiöluppa ja se on ruskea. En voi olla pupujen luona pitkään, kun silmäni alkavat kutista.

Koulussa on mukavaa ja paras oppiaine on äidinkieli ja liikunta. Myös käsityö on mukavaa.

Minulla on alakerrassa oma huone ja täällä Valkoisessa talossa on mukava asua, kun on paljon tilaa leikkiä ja iso piha.

- Eevi -

Olen Marko 12 v.

Käyn kuudetta luokkaa Lehtovaaralla. Harrastan urheilua; kesällä jalkapalloa ja talvella hiihtoa ja luistelua. Lisäksi lenkkeilen koirien kanssa.

- Marko -

Olen Oona 10 v. ja käyn Lehtovaaran koulun neljättä luokkaa. lempiaineeni koulussa on liikunta, matikka ja käsityö.

Meillä on isompi tila, kun saatiin yläkerta käyttöön. Minä pääsin yläkertaan ja pikkusiskoni jäi alas entiseen yhteiseen huoneeseen. Nyt minulla ja lidalla on iso yhteinen huone vielä jonkin aikaa, koska minulle remontoidaan yläkerran keittiöstä oma huone.

Harrastukseni on tanssi, 4H-kerho ja käsityöt ja askartelut.

Minulla on kaksi kania. Toisen nimi on Manta ja toinen on Mantan poikanen ja sen nimi on Nuppu.

- Oona -

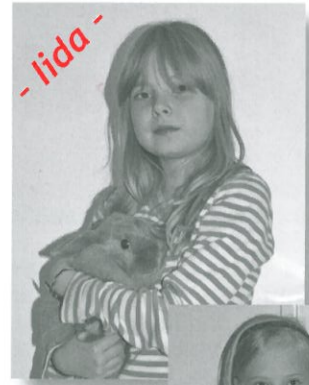
Mä olen lida 7 v. ja ekaluokkalainen samassa koulussa kuin sisareni.

Minulla on isosisko Oona ja isovelji Marko. Harrastuksiini kuuluu baletti, nykytanssi ja 4H-kerho.

Koulussa paras oppiaine on matematiikka ja ympäristötieto. Siellä on mukavaa käydä.

Minullakin on oma huone. Tykkään leikkiä nukeilla ja pelata ja rakentaa legoilla.

- lida -

- lida -

- Eevi -

- Marko -

- Oona -

- lida -

ADVENTIN AIKANA Minuutti hiljaisuutta

Eräs ystäväni, peruskoulun opettaja, kertoi siitä, miten hänen luokassaan aloitetaan koulutunnit. Hän ja pienet koululaiset aloittavat jokaisen oppitunnin minuutin hiljaisuudella.

Minuutti hiljaisuutta oppitunnin aluksi. - Sinä aikana ehditään rauhoittua välitunnin juoksusta ja leikeistä. Sinä aikana ehditään viivähtää pelkässä olemisessa. Sinä aikana ehditään kääntää mielen tulevaa tuntia kohden. Hiljaisuus ei ole rangaistus, jollaiselta se tuntuu esimerkiksi jälki-istunnossa. Hiljaisuus on lepo hetki kiireen keskellä. Luulen, että opettaja antaa koululaisille suuren lahjan elämää varten opettaessaan heille yhden tavan pysähtyä hetkeksi.

Minuutti hiljaisuutta. Se on vähän - ja se on paljon. Työpäivän aikana minuutti hiljaisuutta tunnissa tekee yhteensä kahdeksan minuuttia. Sama aika päivässä menee helposti tarkoituksettomaan paperien siirtelyyn ja tyhjiin, päämäärättömiin askeliin. Kuitenkin selkeään pysähtymiseen ja mielen rauhoittamiseen on vaikea luovuttaa päivästä kahdeksaa minuuttia. Pysähtymisen vaikeuden tajuaa liikennevaloissa, jotka katkaisevat oman kiireisen matkan tai linja-autossa, joka pysähtyy

noukkimaan pysäkeiltä muita matkustajia, vaikka minulla, juuri minulla on kiire. Sekunnit tuntuvat ikuisuudelta, verinpaine nousee, hiki kihoaa otsalle.

Pysähtymisen vaikeus näkyy silloinkin, kun minun on riennettävä kokouksesta toiseen. Tulen yhteen kokoukseen myöhässä ja lähdän sieltä kesken, sillä on riennettävä seuraavaan palaveriin, jonne taas tulen myöhässä. Aika ei riitä. Minulla ei olisi hetkeäkään hukattavana. Minuutti on kallis.

Minuutti hiljaisuutta. Se on rajavyöhyke kahden asian välissä. Toinen on ohi, siitä on irrottauduttava. Toinen on edessä, siihen on siirrettävä katse. Minuutti hiljaisuutta niiden välissä on eikenenkäänmaa. Se on hetki, jota ei omista mennyt eikä tuleva. Se on hetki, jossa levätään ja jolloin ei tarvitse tehdä eikä suorittaa mitään. Ehkä siinä se vaikeus onkin: luopua tekemisestä, pätemisestä, suorittamisesta, näyttämisestä.

Ihmisten elämäntilanteet ovat kovin erilaisia. Jollakulla ei ole hetken rauhaa, menemistä on kellon ympäri. Toisen elämää taas kehystää jatkuva hiljaisuus. Kuitenkin vaikeus voi olla erilaisesta elämäntilanteesta huolimatta sama ja

yhteinen: se, että pitäisi tulla sinuiksi hiljaisuuden kanssa.

Minuutti hiljaisuutta on unen sukulaisten. Sen aikana laskeudutaan jonkin muun kuin itsen varaan. Siinäkö se perimmäinen vaikeus onkin? Syvin hiljaisuus ja syvin uni toteutuu kuolemassa. Ehkä minuutti hiljaisuutta on aavistus kuolemasta, siitä, että meidät riisutaan. Siinä viimeisessä hiljaisuudessa ei ole merkitystä syntyperällä, ei koulutuksella, ei tittelillä, ei omaisuudella, ei sillä, mitä on saanut aikaan.

Kuolemassa on laskeuduttava aivan muun varaan, on uskaltauduttava armah-tavan Jumalan käsivarsille. On luovutettava itsensä ja koko elämänsä rakastavan Jumalan syyliin, niin kuin nukkuva lapsi jättäytyy isän tai äidin kannettavaksi.

Minuutti hiljaisuutta on kuin adventikalenterin luukku, joka avaa näkymän johonkin uuteen tasoon. Näkyväinen, tämä päällimmäinen maailma, kuoriutuu pois. Sen takaa paljastuu uusi. Näemme välähdyksen siitä, mikä on ollut peitettyä.

Kun hiljaisuuden ikkuna avautuu, me voimme kuulla hyvän Jumalan puhuvan meille: "Luota minun armooni", hän sanoo.

"Minun Poikani, Jeesus Kristus, on jo valmistanut sinulle tien ja levon. Hän on pyyhkinyt sinun syntisi ja puutteesi pois. Laskeudu hänen varaansa."

Virsi 7:3,4.
*Nöyryyttä, hiljaisuutta
Jumala rakastaa
ei kärsi kopeutta
ylpeitä vastustaa.
Kun sydän haluinen
Herraansa odottaapi,
se tietä valmistaapi
tulolle Jeesuksen.*

*Ol Jeesus, armon tuoja,
nyt sydän avaja,
ja uuden mielen luoja,
tie itse valmista.
Voi, jospa minäkin
huoneesi olla voisin,
niin kiitokseni toisin
sinulle, armoisin*

Tytti Issakainen,
toimittaja ja
Turun kristillisen opiston tiedottaja

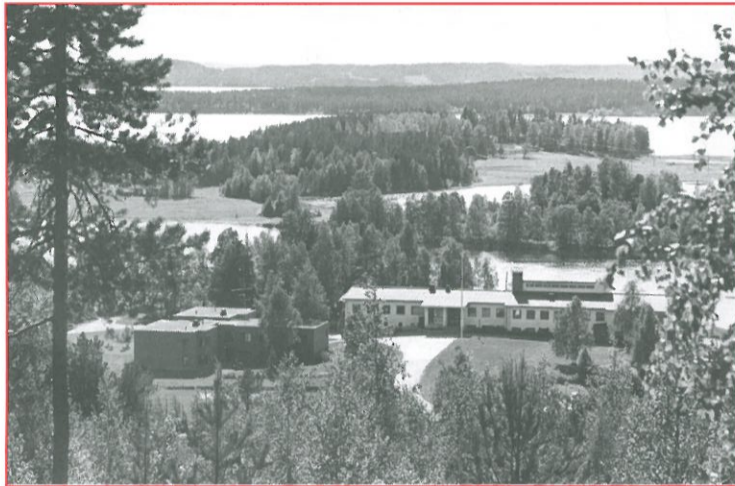
Mistä opistolle ostaja?

Kohta alkaa olla vuosi siitä, kun Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n vuosikokous antoi yhdistyksen hallitukselle valtuudet myydä opistokiinteistön.

Kevättalvesta lähtien tätä tietoa on levitetty lähinnä kiinteistövälittäjän mutta myös opiston omilla nettisivuilla. Kohde onkin herättänyt kiinnostusta, ja runsaasti katsojia on käynyt tiloihin tutustumassa. Tarjouksia ei kuitenkaan ole toistaiseksi saatu.

Vain rehtorin asuintalo, ”Valkoinen talo” on myyty. Sen uusista omistajista on kertomus tässä lehdessä. Myös opiston metsäpalstalle löytyi ostaja, joka suostui ystävällisesti siihen, että opistolla kävijät saavat vastakin käyttää sekä vaaran juurelle rakennettua kotaa että vaaralle johtavaa Toivon polkua.

Kipeästi kaivat-
taisiin nyt ostajaa
päärakennukselle
ja opiskelija-asun-
tolalle. Niitä voisi
ajatella esim. hoitokodiksi, jonka toimintaan yhdistyisi esimerkiksi koulutusta. Matkailukäyttökään ei ole pois suljettu mahdollisuus - Nurmeksen on parhaillaan kehittämässä matkailupalvelujaan. Joka tapauksessa

tarvitaan idearikas ja asiantunteva yrittäjä, jolla tosin on edessään myös aimon annos työtä, ennen kuin tilat ovat kaikilta osin tarkoituksenmukaisessa kunnossa.

Yhdistyksen ajatus Haikolan säilyttämisestä ja kunnostamisesta pienimuotoiseen toimintaan esimerkiksi matkailun ja/tai koulutuksen saralla on edistymässä. Opiston toveriliittolaisten ja muiden ystävien kannalta tämä lienee erittäin mieluista uutinen: edelleen voidaan kokoontua rakkaan Kohtavaaran maisemissa ja historiallisesti merkittävässä Haikolan pirtissä!

Rukous opiston puolesta jatkukoon.

Kyllikki Tiensuu

NEO-opistolta Liisa Timonen, hei!

Olen syntynyt ja kasvanut Nurmeksessa. Olen opiskellut Kajaanissa käsi- ja taide-teollisuus alan artesaanimiksi, sekä suorittanut kasvatustieteen opintoja Joensuun yliopistossa. Viimeisemmäksi olen valmistunut Nurmeksessa datanomiksi 2004 ja nyt opiskelen merkonomintutkintoa iltaopiskelijana.

Perheeseeni kuuluu aviomies sekä vilkas koira.

Harrastuksiini kuuluu kuorolaulu sekä näyttöleminen harrastajateatterissa. Kuulun Nurmeksen kirkkokuoron ja Nurmeksen näyttämökerhoon.

Olen ehtinyt tehdä monenlaista työtä. Olen mm. toiminut opettajan ala-asteella, sekä kouluttajana Oppiva Ylä-Karjala ja Vaara-Karjala projekteissa. Nykyisin työskentelen täällä NEO-opistolla, jossa aloitin harjoittelijana keväällä 2006.

Opiston ystävien hallitukseen tulin valituksi keväällä 2007. Nykyisillä työtehtävillä lienee osuutensa asiaan.

Harmittelen sitä, että opiston toiminta nykyisellään ei ole kannattavaa, johtuen nykyisestä remontointi tarpeesta. Toivoinkin, että opisto- ja asuntolarakennukselle löytyisi sellainen ostaja, joka voisi panostaa kunnostukseen sekä tulevaan

toimintaan niin, että siitä olisi hyötyä lähialueelle.

Omana toiveenani olisi, että Haikolan pääarakennus sekä sen pihassa olevat aitat voitaisi kunnostaa sekä rakentaa pihapiiriin uudisrakennus, jossa mm. keittiötilat sijaitsevat. Tällöin Haikolassa voisi järjestää erilaisia lyhytkursseja, kokouksia sekä juhlatilaisuuksia. Toiveenani olisi, että voisini järjestää omat 50-vuotisjuhlati kunnostetussa Haikolassa.

OPISTON PÄIVI - PÄIVIN OPISTO

Olen Päivi Simola. Ammatiltani olen taide-maalari. Opistoon sain ensi kosketukseni kuvataideopettajana vuosina 1990-1994. Vuonna 1997 tarvitsin asuntoa. Opistolta löytyi sopiva rivitalokaksio. Siitä lähtien olen viihtynyt täällä ja tullut opiston väen ja ystävien kanssa tutuksi. Harrastukseni talviuimarina ja luonnossa patikoidjana onnistuvat myös erinomaisesti uuden kodin lähiympäristössä. Opiston kautta löytyi myös uusi harrastukseni vapaaehtoistyö. Olen ollut opistolla talkoolaisena sekä palkattuna työntekijänä. Näin parhaillaankin vuoden loppuun. Työsuhteeseeni kuuluu opiston jokapäiväisten juoksevien asioiden hoito, päivystys ja pienimuotoinen majoitustoiminta. Opiston ystävien hallitukseen minut valittiin Seppo Koskiniemen tilalle keväällä 2006. Hallituksessa toimin pääasiassa vuokralaisten yhteyshenkilönä.

Opiston nykytilanne on melko surullinen. Viimeistään nyt piti lopullinen ratkaisu opiston myynnistä tehdä, koska mitään tulevaisuudennäkymiä opistolla ei enää pitkään aikaan ollut. Myyntiasiaassa toivon, että opiston uusi toiminta takaisi edelleenkin kaikille ihmisille mahdollisuuden nauttia kauniista ympäristöstä, eikä opisto sulkeutuisi liiaksi yksityiseen käyttöön. Muutenkin kansanopiston tyyppiset laitokset ovat katoamassa Suomesta. Olen huomannut, että ystäviäni, jotka ovat käyneet vierailulla luonani on viedä opistolla ja sen pihapiirissä säilynyt aikakautensa tunnelma.

Pitäisin tärkeänä, että vanha Haikola remontoitaisiin pieteetillä nykyajan mukavuuksia unohtamatta. Opiston tovereille ja muille opiston ystäville tulisi suoda

mahdollisuus virkistytymiseen, toistensa kohtaamiseen ja pienimuotoiseen kurssitukseen remontoitussa Haikolassa. Varoja voitaisiin hankkia tarjoamalla kokous- ja juhlatiloja kauniissa ympäristössä. Itse voisini tarjota osaamistani taidekurssejen vetäjänä sekä erilaisten taidetapahtumien järjestäjänä. Oman ammattiorganisaationi puitteissa voin olla edesauttamassa rahoituksen saamisessa taidetapahtumiin. Jatkosuunnittelussa voisi käyttää hyväksi myös täällä opistolla ja lähiympäristössä asuvien ihmisten erikoisosaamista ja alueellista suuntautumista.

Mietteitä NEO-opistosta

Olen työskennellyt Hyvärilän Matkailu- ja nuorisokeskuksen toimitusjohtajana syksystä 2005 alkaen. Minulla oli jonkinlainen käsitys NEO-opistosta perehdyttyäni opiston leaderhankkeen sisältöön. Hallituksen puheenjohtaja otti minuun yhteyttä ja tiedusteli halukkuuttani tulla NEO-opiston hallitukseen jäseneksi. Minun oli helppo vastata myöntävästi tuohon kysymykseen. Toki tiedostin tulevani hallitukseen eräällä tapaa alueen matkailuyritysten edustajana, mutta myös samalla arvostan sitä työtä, jota opistolla on vuosikymmenet tehty ihmisten parissa. Arvoperusta ja perinteet opistolla ovat sellaiset, että niihin on hyvä nojata. Onhan myös opiston toiminnan myötä moni matkailualalla nykyään työskentelevä saanut alkukoulutuksen.

Opiston myynnin koen tietyllä tapaa kaksijakoiseksi. Se on käytännön sanelema pakko ja samalla viestii omalla tavallaan tästä nykyajasta hyvinkin paljon. Toisaalta se myös mahdollistaa Opiston Ystäville paluun juurilleen Haikolan kehittämisen myötä. Opiston kiinteistömässän ylläpito saatikka sen peruskunnostaminen tulevia vuosikymmeniä varten kannatusyhdistystoiminnan pohjalta on ihan ylivoimainen tehtävä. Tuo myös muuttaisi eettiseen arvopohjaan perustuvan yhdistyksen toiminnan kiinteistönhallintaan ja omistukseen painottuvaksi - sekä siitä aiheu-

tuvien murheiden hoitoon keskittyväksi. Tuo ei voi olla yhdistyksen perimmäinen tehtävä.

Näenkin nimenomaan Haikolan peruskunnostuksen ja sen ympärille rakennettavassa toiminnassa NEO-opiston uudentulemisen mahdollisuuden. Noissa Kohtavaaran maisemissa on paljon perinteitä vuosikymmenten varrelta, joita on hyvä helliä ja viedä eteenpäin myös tulevaisuudessakin. Ne perinteet rakentuvat vahvan kivijalan varaan. Mielestäni retriitti liittyy olennaisesti nurmeslaiseen matkailuun ja alueen kulttuuriperimään, joka on siirrettävissä Haikolaan. Samoin kaikenlaiset pienleirit, kurssit ja harraste-toiminnat sopivat erinomaisen hyvin Haikolaan. Tuo toki edellyttää nykyisen päärakennuksen täydellistä peruskorjausta, tarpeeseen perustuvan piharakennuksen uudisrakentamista sekä piha-alueen toimintovarustelua. Vaikkakin Neo-opisto on luopumassa valtaosastaan kiinteistö-omaisuuttaan suuntaamalla tuosta syntyvät varat Haikolan kehittämiseen luo se täysin uudenlaiset ja taloudellisesti kestävä toimintaedellytykset opiston eettisen matkailu- ja sivistystoiminnan edelleenkehittämiseksi.

Jukka Kuhanen

Hallituksen jäsenet 2007

Raimo Kemppainen pj.
Kyllikki Tiensuu siht.
Jukka Kuhanen
Niilo Kunnasranta varapj.
Päivi Simola
Liisa Timonen

MUISTATHAN MAKSAA

1. Pirtin Viestin tilausmaksun 10 €, viitenumero: 320001381
2. Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n jäsenmaksun
 - vuosijäsen 15 €, viitenumero: 270001321
 - pysyväisjäsen 150 € viitenumero: 330001397

PIRTIN VIESTI

Nurmeksen evankelisen opiston ystävät r.y.:n jäsenlehti
Toimittaja Liisa Timonen
Tilausmaksu 10 € / vuosi, kevät- ja syysnumerot
Osoite: NEO-opisto
Opistontie 6 75970 KOHTAVAARA
Puh: 013-430 120
gsm: 045-138 1648
faksi: 013-430 154
E-mail: neo-opisto@oyk.fi
www.neo-opisto.fi
Tilit:
Pop Nurmes 478650-22920
Op Nurmes 529901-20047872

Painoasu: Suomen Painotuote